

30 เรื่องสยอง

ที่ยาไม่เคยบอก

(ในประวัติศาสตร์ไทย)

พบกับ 30 เรื่องราวสยองขวัญที่ถูกปิดบังไว้

ในเงามืดแห่งประวัติศาสตร์ชาติไทย

ซ่อนเร้นเรื่องราวที่ถูกลืมเลือน

เสียงกระซิบจากอดีตที่ยาอาจไม่เคยเล่าขาน

โดย สลิศ

ความในใจจากผู้เขียน

สวัสดีครับผู้อ่านที่รักทุกท่าน ผมสลิศครับ

ทุกครั้งที่ได้จับปากกาหรือจordanีวลงบนแป้นพิมพ์ ผมรู้สึกเสมอว่ากำลังสานต่อบทสนทนาที่แสนพิเศษกับทุกท่าน การเขียนสำหรับผมคือวิธีการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก และเรื่องราวจากใจจริง เป็นช่องทางในการเชื่อมโยงและแบ่งปันสิ่งที่ผมค้นพบและรู้สึก

ผมมีความปรารถนาอยู่สองประการใหญ่ๆ ในการเขียน หนึ่งคือการนำพาทุกท่านไปสำรวจโลกอันกว้างใหญ่และน่าค้นหา จุดประกายความสงสัยใคร่รู้เกี่ยวกับสิ่งต่างๆ รอบตัว ไม่ว่าจะเป็นความลึกซึ้งซับซ้อนของธรรมชาติ หรือความน่าทึ่งขององค์ความรู้ต่างๆ ผมเชื่อว่าการเรียนรู้และการเปิดโลกทัศน์เป็นความสุขอย่างหนึ่ง อีกประการคือการได้สัมผัสกับความรู้สึกอันหลากหลายของความเป็นมนุษย์ ผมอยากสร้างสรรค์เรื่องราวที่สามารถเป็นเพื่อนปลอบประโลมในยามอ่อนล้า เป็นกระจกสะท้อนความรู้สึกภายใน หรือมอบความอบอุ่นและความหวังเล็กๆ น้อยๆ ให้กับหัวใจ

แต่ละเรื่องราวที่ผมเขียนขึ้นจึงเป็นเหมือนการเดินทางส่วนตัวที่ผมอยากชวนทุกคนร่วมทางไปด้วย มันคือการกลั่นกรองประสบการณ์ ความคิด และจินตนาการออกมาเป็นตัวอักษรด้วยความตั้งใจจริง ผมรู้สึกว่าการเขียนจะสมบูรณ์ได้ก็ต่อเมื่อมันได้เข้าไปอยู่ในใจของผู้อ่าน ได้กระตุ้นความคิด หรือสัมผัสความรู้สึกไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

ผมขอขอบคุณจากใจจริงสำหรับการติดตามและทุกการเปิดรับ ทุกครั้งที่ทราบว่าเรื่องราวของผมได้เป็นส่วนหนึ่งในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งของชีวิตใครสักคน นั่นคือกำลังใจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดสำหรับคนเขียนอย่างผม และเป็นพลังให้ผมยังคงอยากสร้างสรรค์ผลงานต่อไป

หวังว่าเราจะได้พบกันผ่านตัวอักษรในเรื่องราวต่อไปนะครับ

ด้วยความรักและขอบคุณ

สลิศ

สารบัญ

บทหน้า 30 เรื่องสยองที่ย่าไม่เคยบอก (ในประวัติศาสตร์ไทย)	3
บทที่ 1 คดีชื่อยุย สะเทือนขวัญฆาตกรต่อเนื่อง	6
บทที่ 2 บุญเพ็งหีบเหล็ก ตำนานฆาตกรซ่อนศพ	10
บทที่ 3 แม่นาคพระโขนง วิญญาณรักข้ามภพ	14
บทที่ 4 โรคห่ามรณะ มหันตภัยไร้เงา.....	19
บทที่ 5 ตะแลงแกงลานประหาร เลือดและน้ำตา	23
บทที่ 6 การค้าทาสชะตากรรมที่ถูกพันนาการ	27
บทที่ 7 ปอบกินคน ความเชื่อสยองในชุมชน	31
บทที่ 8 เสือสมิงพรานป่า ตำนานอสูรกายแห่งพงไพร.....	35
บทที่ 9 การฝังคนทั้งเป็น สัตว์เวรเสาะหลักเมือง	40
บทที่ 10 โศกนาฏกรรมเรือล่มกลางเจ้าพระยา	45
บทที่ 11 ลูกกรอกกุมารทอง ภูตน้อยจากซากทารก	49
บทที่ 12 นางตานีพรายพุกกษา วิญญาณในดงกล้วย	53
บทที่ 13 นักโทษประหาร วันสุดท้ายของชีวิต	57
บทที่ 14 ไฟไหม้ใหญ่เผากรุง ความวิบัติกลางเมือง	61
บทที่ 15 อาถรรพ์บ้านร้าง วิญญาณสิงสู่.....	66
บทที่ 16 หมอผีปราบวิญญาณ การต่อสู้กับอำนาจมืด	70
บทที่ 17 ตลาดค้ามนุษย์ในอดีต มุมมืดของสังคม.....	75
บทที่ 18 หมู่บ้านต้องคำสาป ชุมชนอาถรรพ์	80
บทที่ 19 พิธีกรรมเรียกผี ความท้าทายโลกวิญญาณ	85
บทที่ 20 ความลับป่าช้า สถานที่สุดท้ายของชีวิต.....	89
บทที่ 21 การทารุณกรรมนักโทษในคุกโบราณ.....	93
บทที่ 22 ไสยศาสตร์มนตร์ดำ อำนาจชั่วร้ายที่มองไม่เห็น	98
บทที่ 23 เรื่องเล่าจากโรงพยาบาลเก่า ความตายและวิญญาณ	103

บทที่ 24 โจรป่าปล้นฆ่า ภัยอันตรายในเส้นทางเปลี่ยว	108
บทที่ 25 ความเชื่อผิดๆ โหงว วิชาญาณเขี้ยวไม่ไปผูกเกิด.....	111
บทที่ 26 ตำนานผีกระสือ ลำไ้เรื่องแสงยามค่ำคืน	116
บทที่ 27 เจื่อนำการหายตัวปริศนา บุคคลที่สูญหายไร้ร่องรอย.....	120
บทที่ 28 สุสานไร่ญาติ ที่พักพิงสุดท้ายของคนจร.....	124
บทที่ 29 คำสาปจากสมบัติโบราณ อาถรรพ์ของผู้พิทักษ์.....	129
บทที่ 30 เหตุการณ์ประหลาดในวันวิปโยค สัญญาณแห่งความหายนะ	133

บทนำ 30 เรื่องสยองที่ย่ำไม่เคยบอก (ในประวัติศาสตร์ไทย)

เรื่องราวของวันวาน ประวัติศาสตร์ของชาติบ้านเมืองที่เราคุ้นเคยและซึมซับมาตั้งแต่เยาว์วัย มักจะฉายภาพอันสว่างไสว เต็มไปด้วยความภาคภูมิใจในวีรกรรมของบรรพบุรุษ การต่อสู้เพื่อรักษาเอกราช การสร้างสรรค์ศิลปวิทยาการอันรุ่งโรจน์ และความเจริญก้าวหน้าของแผ่นดินที่เราเรียกว่าบ้านเกิด ภาพเหล่านี้คือเสาหลักทางความทรงจำที่ค้ำจุนความรู้สึกเป็นชาติ เป็นสิ่งที่ปลูกฝังให้เรารักและหวงแหนมรดกทางวัฒนธรรม พร้อมทั้งเป็นแรงบันดาลใจให้ก้าวเดินต่อไปในอนาคต เราได้เรียนรู้เรื่องราวของกษัตริย์นักรบผู้ยิ่งใหญ่ เรื่องเล่าของวีรสตรีผู้กล้าหาญ ตำนานการสร้างเมืองหลวงที่โอ่อ่าสง่างาม และบทเพลงสรรเสริญความดีงามที่ก้องกังวานผ่านยุคสมัย ประวัติศาสตร์กระแสหลักเหล่านี้ทำหน้าที่สำคัญในการหล่อหลอมอัตลักษณ์และสร้างความเป็นปึกแผ่นให้กับสังคม มันมอบความหวัง มอบบทเรียน และมอบรากฐานให้เรายืนหยัดได้อย่างมั่นคง

แต่ทว่า หากเราลองเพ่งสายตามองลึกลงไป ในอีกฟากฝั่งหนึ่งของกาลเวลา ในมุมที่แสงแห่งเกียรติยศอาจสาบสูญไปไม่ถึง หรือในซอกหลืบที่ถูกจงใจปิดเอาไว้ให้เลือนหายไปจากความรู้กระแสหลัก เราอาจค้นพบว่ายังมีเรื่องราวอีกมากมายที่นอนสงบนิ่งอยู่ในเงามืด เรื่องราวเหล่านั้นอาจไม่ได้ถูกจารึกไว้บนแผ่นศิลาทองคำ ไม่ได้ถูกขับขานเป็นบทเพลงยกย่อง แต่มันดำรงอยู่จริงเป็นส่วนหนึ่งของประสบการณ์มนุษย์ที่เคยเกิดขึ้นบนผืนแผ่นดินนี้เช่นกัน เรื่องราวเหล่านี้มักเป็นเรื่องของคนธรรมดาสามัญ ผู้คนตัวเล็กตัวน้อยที่ชีวิตอาจไม่ได้ยิ่งใหญ่พอจะเปลี่ยนแปลงหน้าประวัติศาสตร์ แต่ชะตากรรมของพวกเขากลับสะท้อนความจริงอีกด้านหนึ่งของสังคม สะท้อนความเปราะบางของชีวิต และบางครั้ง ก็สะท้อนความน่าสะพรึงกลัวที่เกินกว่าจะจินตนาการได้

ในเงามืดที่ถูกกลืนเลือนเหล่านั้น เราอาจได้ยินเสียงกระซิบของความทุกข์ทรมาน ร่องรอยของน้ำตาที่เหือดแห้งไปกับกาลเวลา หรือแม้แต่สัมผัสได้ถึงไอเย็นยะเยือกของเหตุการณ์อันแปลกประหลาดที่วิทยาศาสตร์อาจยังหาคำอธิบายไม่ได้ มันคือเรื่องราวของความโหดร้ายที่มนุษย์กระทำต่อมนุษย์ด้วยกันเอง เรื่องราวของโซคร้ายที่เถาโถมเข้ามาโดยไม่ทันตั้งตัว และเรื่องราวของปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติที่ทำลายความเข้าใจและสร้างความหวาดหวั่นพรั่นพรึง เรื่องราวเหล่านี้คือสิ่งที่ปู่ย่าตายายของเรา หรือผู้เฒ่าผู้แก่ในชุมชน อาจเลือกที่จะไม่เอ่ยถึง ไม่ใช่เพราะมันไม่สำคัญ แต่บางทีอาจเป็นเพราะมันทั้งน่ากลัวและเศร้าสะเทือนใจเกินกว่าจะรื้อฟื้นขึ้นมาเล่าขานให้ลูกหลานฟัง หรืออาจเป็นเพราะความเชื่อบางอย่างที่สอนให้เราไม่ควรไปแตะต้องหรือพูดถึงสิ่งที่มองไม่เห็นเหล่านั้น เพราะเกรงว่าจะเป็นการเชื้อเชิญภัยอันตรายให้เข้ามาใกล้ตัว

ลองจินตนาการถึงคำคืนอันเจิบสอาด แสงจันทร์สลับลอดผ่านช่องหน้าต่าง ย่ำกำลังนั่งอยู่ข้างกองไฟหรือใต้แสงตะเกียง เล่าเรื่องราวสนุกสนาน ตำนานพื้นบ้าน หรือนิทานสอนใจให้เราฟังอย่างเพลิดเพลิน เสียงของท่านอบอุ่นและปลอบประโลม แต่ในหัวลึกของความทรงจำท่าน อาจมีเรื่องราวอีกประเภทหนึ่งซ่อนอยู่ เรื่องที่ทำให้หัวใจของท่านเองยังคงสั่นสะเทือนเมื่อนึกถึง เรื่องที่ทำ

ความทรงจำของคนรุ่นก่อนเปรียบเสมือนหีบสมบัติใบใหญ่ที่บรรจุเรื่องราวล้ำค่าเอาไว้มากมาย ทั้งเรื่องที่น่ายินดี เรื่องที่น่าภาคภูมิใจ และแน่นอน เรื่องที่น่าเศร้าและน่ากลัว เรื่องราวสยองขวัญที่ยาไม่เคยบอก อาจเป็นเรื่องราวของโรคระบาดร้ายแรงที่พรากชีวิตผู้คนไปทั้งหมู่บ้าน ทั้งไว้เพียงความอ้างว้างและเสียงร่ำไห้ที่ยังคงก้องอยู่ในความทรงจำของแผ่นดิน หรืออาจเป็นเรื่องราวของการต่อสู้ดิ้นรนเพื่อเอาชีวิตรอดในยุคสมัยที่ความยุติธรรมเป็นเพียงสิ่งเลื่อนราง การกดขี่ข่มเหง ความอดอยาก และความสิ้นหวังที่บีบคั้นให้ผู้คนต้องทำในสิ่งที่ไม่อาจคาดคิด เรื่องราวเหล่านี้ แม้จะห่างไกลจากภาพลักษณ์อันสวยงามของประวัติศาสตร์ที่เราคุ้นชิน แต่มันคือความจริงส่วนหนึ่งที่มนุษย์ได้ประสบพบเจอ คือบทเรียนที่ถูกเขียนขึ้นด้วยเลือดและน้ำตา

การที่เรื่องราวเหล่านี้ถูกเก็บงำหรือเล่าขานกันในวงจำกัด ไม่ได้หมายความว่ามันไม่มีอยู่จริง หรือไม่มีคุณค่าพอที่จะรับรู้ ในทางตรงกันข้าม การทำความเข้าใจเรื่องราวอันมืดมนเหล่านี้ อาจช่วยให้เรามองเห็นภาพรวมของอดีตได้ชัดเจนยิ่งขึ้น มันทำให้เราตระหนักว่าชีวิตของผู้คนใน สมัยก่อนนั้นไม่ได้มีแต่ด้านที่สวยงามเสมอไป พวกเขาต้องเผชิญหน้ากับความท้าทาย ความกลัว และความเจ็บปวดในรูปแบบต่างๆ นานาประการ การเรียนรู้เรื่องราวเหล่านี้จึงไม่ใช่เพียงการแสวงหา ความตื่นเต้นจากเรื่องน่ากลัว แต่เป็นการทำความเข้าใจถึงรากเหง้าของความเชื่อบางอย่าง พิธีกรรมบางประเภท หรือแม้แต่ความหวาดระแวงที่ยังคงตกทอดมาถึงปัจจุบัน มันช่วยให้เรา

เห็นถึงพัฒนาการของสังคม วิธีการที่ผู้คนในอดีตรับมือกับปัญหาและความทุกข์ และบทเรียนที่เราสามารถนำมาปรับใช้กับชีวิตในยุคปัจจุบันได้

หนังสือเล่มนี้จึงเปรียบเสมือนกุญแจดอกเล็กๆ ที่จะไขเข้าไปสู่ห้องแห่งความลับนั้น ห้องที่เก็บงำเรื่องราวที่ย่าอาจไม่เคยมีโอกาสนึกถึง หรือไม่เคยกล้าพอที่จะเล่าให้เราฟัง มันคือการเดินทางย้อนกลับไปสำรวจเงามืดของประวัติศาสตร์ไทย เพื่อที่จะได้รับรู้และเข้าใจอีกมิติหนึ่งของสังคมและผู้คนในอดีต เรื่องราวที่คุณจะได้อ่านต่อไปนี้อาจทำให้คุณรู้สึกขนลุก หวาดผวา หรือแม้แต่เศร้าสะเทือนใจ แต่มันคือความจริงส่วนหนึ่งที่ถูกลืมทิ้งไว้ ไม่ว่าจะด้วยตัวอักษร คำบอกเล่า หรือร่องรอยที่ยังคงหลงเหลืออยู่ในสถานที่ต่างๆ การเผชิญหน้ากับความมืดมนเหล่านี้ อาจทำให้เราเห็นคุณค่าของแสงสว่างชัดเจนนยิ่งขึ้น และตระหนักว่า แม้ในยุคสมัยที่โหดร้ายและเต็มไปด้วยความหวาดกลัวที่สุด ก็ยังคงมีประกายของความเป็นมนุษย์ ความหวัง และความพยายามที่จะมีชีวิตรอดอยู่เสมอ

ประวัติศาสตร์ไม่ได้มีเพียงหน้าเดียวที่ส่องประกายเรืองรอง หากแต่ยังมีอีกหลายหน้าที่อาจซ่อนเร้นอยู่ในมุมอับ เต็มไปด้วยรอยคราบของความทุกข์และโศกของมวลมนุษย์ การเปิดอ่านเรื่องราวเหล่านี้จึงไม่ใช่การทำลายภาพลักษณ์อันดีงามของอดีต แต่เป็นการเติมเต็มความเข้าใจของเราให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น เพื่อที่เราจะได้เรียนรู้จากทุกแง่มุมของประสบการณ์ที่ผ่านมาของบรรพชน ทั้งความรุ่งเรืองและความร่วงโรย ทั้งความสุขและความเศร้า ทั้งความกล้าหาญและความกลัว เพราะทั้งหมดนั้นล้วนเป็นส่วนหนึ่งของความเป็นมาของเรา เป็นมรดกที่เราควรรับรู้และจดจำไว้เพื่อก้าวเดินต่อไปในอนาคตด้วยความเข้าใจที่ลึกซึ้งยิ่งกว่าเดิม และบางที เมื่อเราได้อ่านเรื่องราวเหล่านี้แล้ว เราอาจจะเข้าใจเหตุผลที่ย่าเลือกที่จะเก็บมันไว้ในส่วนลึกของหัวใจ และอาจจะรู้สึกขอบคุณท่านที่แบกรับความทรงจำอันหนักอึ้งเหล่านั้นไว้ เพื่อให้เราได้เติบโตขึ้นมาในโลกที่ดูเหมือนจะสว่างไสวกว่า แต่ถึงกระนั้น การรับรู้ถึงเงามืดที่เคยมีอยู่ ก็เป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้เราไม่หลงลืมความเป็นจริงของชีวิต และเห็นคุณค่าของความสงบสุขที่เรามีอยู่ในปัจจุบันมากยิ่งขึ้น

การเดินทางผ่านหน้ากระดาษเหล่านี้ อาจเป็นเหมือนการย่างเท้าเข้าไปในดินแดนสนธยา ที่ซึ่งความจริงและความเชื่อ ประวัติศาสตร์และตำนาน ดูเหมือนจะผสมปนเปกันจนแยกไม่ออก ขอให้คุณเปิดใจรับฟังเสียงกระซิบจากอดีต สัมผัสกับความรู้สึกของผู้คนที่เคยมีชีวิตอยู่ ณ ช่วงเวลานั้น และปล่อยให้เรื่องราวเหล่านี้พาคุณไปสัมผัสกับอีกด้านหนึ่งของประวัติศาสตร์ไทย ด้านที่อาจไม่เคยถูกบรรจุไว้ในตำราเรียน แต่กลับตราตรึงอยู่ในความทรงจำของผู้คนและจิตวิญญาณของสถานที่ต่างๆ อย่างไม่เสื่อมคลาย มันคือมรดกอีกชิ้นหนึ่งที่รอคอยการค้นพบ เพื่อให้เราเข้าใจรากเหง้าของตนเองได้อย่างถ่องแท้และรอบด้านมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เรื่องราวที่ย่าไม่เคยบอก อาจเป็นเรื่องราวที่ทรงพลังที่สุดเรื่องหนึ่งที่คุณจะได้เรียนรู้จากอดีตก็เป็นได้ เพราะมันเผยให้เห็นถึงแก่นแท้ของความเป็นมนุษย์ที่ต้องเผชิญหน้ากับความมืดมน ทั้งจากภายนอกและจากภายในใจของตนเอง และนั่นคือบทเรียนที่ล้ำค่าเหนือกาลเวลา.

บทที่ 1 คดีชื่อยุ สะเทือนขวัญมาตกรต่อเนื่อง

ในหน้าประวัติศาสตร์อาชญากรรมของประเทศไทย ชื่อของ ชื่อยุ แซ่ฮึง ยังคงเป็นที่จดจำในฐานะสัญลักษณ์แห่งความหวาดผวา เป็นตำนานมาตกรต่อเนื่องที่เรื่องราวถูกเล่าขานซ้ำแล้วซ้ำเล่า จากปากต่อปาก จากรุ่นสู่รุ่น สร้างภาพจำของชายผู้อพยพผู้กระทำการฆาตกรรมและควักกินตับไตไส้พุงเด็กอย่างน่าสยดสยอง เรื่องราวของเขามีได้เป็นเพียงคดีอาชญากรรมธรรมดา แต่ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมความกลัวในสังคมไทย เป็นชื่อที่ผู้ใหญ่เคยใช้ขู่เด็กให้หยุดร้องให้เป็นอุทาหรณ์ถึงภัยอันตรายจากคนแปลกหน้า และเป็นกระจกสะท้อนความซับซ้อนของกระบวนการยุติธรรม รวมถึงอคติที่อาจเกิดขึ้นได้ในสังคม

เรื่องราวของชื่อยุเริ่มต้นขึ้นในช่วงกลางพุทธศตวรรษที่ 2500 ประเทศไทยในยุคนั้นกำลังอยู่ในช่วงเปลี่ยนผ่านทางสังคมและเศรษฐกิจ ผู้คนจากหลากหลายเชื้อชาติและถิ่นฐานเดินทางเข้ามาแสวงหาชีวิตที่ดีกว่า ชื่อยุ หรือชื่อจริงคือ นายหลียุ แซ่ฮึง เป็นหนึ่งในชาวจีนโพ้นทะเลที่เดินทางรอนแรมข้ามน้ำข้ามทะเลมายังผืนแผ่นดินสยาม ราวปี พ.ศ. 2489 ด้วยความหวังที่จะสร้างเนื้อสร้างตัวและมีชีวิตใหม่ที่ดีขึ้น เขาเกิดที่เมืองซัวเถา ประเทศจีน ว่ากันว่าชีวิตในวัยเยาว์ของเขาไม่ได้ราบรื่นนัก เติบโตมาในช่วงสงครามและความยากลำบาก มีเรื่องเล่าว่ามารดาของเขาเคยป่วยหนัก และมีผู้แนะนำให้หาอวัยวะมนุษย์มาปรุงเป็นยา ซึ่งเป็นความเชื่อที่น่าสะพรึงกลัวและอาจเป็นปมหนึ่งในใจของเขา แต่เรื่องนี้ก็เป็นเพียงคำบอกเล่าที่ยากจะพิสูจน์ความจริง

เมื่อมาถึงประเทศไทย ชื่อยุทำงานรับจ้างทั่วไป ใช้ชีวิตอย่างยากลำบาก ไม่สามารถตั้งหลักปักฐานได้มั่นคง เขาเดินทางย้ายถิ่นพำนักไปหลายจังหวัด ทั้งตราด กรุงเทพฯ ประจวบคีรีขันธ์ นครปฐม และระยอง ชีวิตของแรงงานอพยพในยุคนั้นเต็มไปด้วยความไม่แน่นอน การปรับตัวเข้ากับวัฒนธรรมใหม่ ภาษาที่ไม่คุ้นเคย และสายตาที่อาจมองมาอย่างไม่เป็นมิตร ทั้งหมดนี้อาจสร้างแรงกดดันและความรู้สึกโดดเดี่ยวให้แก่เขาได้ไม่น้อย

ความหวาดผวาเริ่มคืบคลานเข้าสู่สังคมไทยอย่างช้าๆ เมื่อมีข่าวการหายตัวไปของเด็กๆ ในหลายพื้นที่ และต่อมาพบว่า เป็นศพในสภาพน่าสยดสยอง เหตุการณ์เหล่านี้เริ่มปรากฏขึ้นในช่วงปี พ.ศ. 2497 ถึง พ.ศ. 2501 คดีแรกๆ ที่เชื่อมโยงกับชื่อยุเกิดขึ้นที่อำเภอทับสะแก จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เด็กหญิงถูกพบเป็นศพ สภาพศพมีร่องรอยถูกทำร้ายและอวัยวะภายในบางส่วนหายไป ชาวเริ่มแพร่สะพัด สร้างความตื่นตระหนกแก่ผู้คนในท้องถิ่น และค่อยๆ ขยายวงกว้างออกไปเมื่อมีเหตุการณ์ทำนองเดียวกันเกิดขึ้นในพื้นที่อื่นๆ

หนังสือพิมพ์ในยุคนั้นมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการรายงานข่าวอาชญากรรม และคดีของชื่อยุก็กลายเป็นข่าวใหญ่ที่ผู้คนให้ความสนใจอย่างมาก การพาดหัวข่าวที่เน้นความโหดเหี้ยม การบรรยายสภาพศพอย่างละเอียด และการคาดเดาถึงตัวฆาตกร ยิ่งโหมกระพือความกลัวให้ลุกลามไปทั่วสังคม ภาพของฆาตกรลึกลับที่ออกมาเหยื่อที่เป็นเด็กบริสุทธิ์ กลายเป็นฝันร้ายที่หลอกหลอน

ผู้คนในยามค่ำคืน ผู้ปกครองต่างหวาดระแวง ไม่กล้าปล่อยให้บุตรหลานออกไปเล่นตามลำพัง บรรยายภาพของความไม่ไว้วางใจปกคลุมไปทั่วชุมชน

คดีที่สร้างความสะเทือนขวัญอย่างมากเกิดขึ้นที่จังหวัดนครปฐม เด็กชายคนหนึ่งหายตัวไปจากบ้าน และต่อมาพบศพในสภาพถูกชำแหละ อวัยวะภายในเช่นหัวใจและตับถูกนำออกไป ความโหดเหี้ยมของคดีนี้ทำให้เจ้าหน้าที่ตำรวจต้องระดมกำลังสืบสวนอย่างหนัก แรงกดดันจากสังคมถาโถมเข้ามาทุกทิศทาง ประชาชนต้องการให้จับตัวคนร้ายมาลงโทษให้ได้โดยเร็วที่สุด

จุดเปลี่ยนสำคัญของคดีมาถึงในปี พ.ศ. 2501 ที่จังหวัดระยอง มีรายงานการหายตัวไปของเด็กชายอีกคนหนึ่ง คราวนี้ ชาวบ้านและเจ้าหน้าที่ได้ออกค้นหาอย่างรวดเร็ว และมีพยานบางคนให้การว่า เห็นชายแปลกหน้าคนหนึ่งอยู่ใกล้กับเด็กที่หายตัวไป การสืบสวนนำไปสู่การจับกุมนายซ็อย แซ่ฮึ้ง ขณะที่เขากำลังพยายามจะเผาทำลายหลักฐานบางอย่าง ซึ่งเชื่อว่าเป็นร่างของเด็กที่ถูกฆาตกรรม การจับกุมซ็อยในครั้งนั้นเป็นข่าวใหญ่ที่สร้างความโล่งอกให้แก่ผู้คนจำนวนมาก แต่ในขณะเดียวกัน ก็เป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวที่ซับซ้อนและยังคงเป็นที่ถกเถียงมาจนถึงปัจจุบัน

ภายหลังการจับกุม ซ็อยถูกนำตัวมาสอบสวนอย่างหนัก ว่ากันว่าเขาให้การรับสารภาพว่าเป็นผู้ลงมือก่อเหตุฆาตกรรมเด็กหลายรายในหลายจังหวัด ทั้งในประจวบคีรีขันธ์ นครปฐม กรุงเทพฯ และระยอง คำให้การของเขามีรายละเอียดที่น่าตกใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเด็นเรื่องการนำอวัยวะภายในของเหยื่อ เช่น ตับและหัวใจ มาต้มกิน โดยอ้างความเชื่อว่าการกินเครื่องในมนุษย์จะช่วยรักษาโรค ทำให้ร่างกายแข็งแรง หรือเป็นยาอายุวัฒนะ เรื่องราวนี้สอดคล้องกับข่าวลือที่ว่ามารดาของเขาเคยป่วยและมีผู้แนะนำให้ใช้อวัยวะมนุษย์เป็นยา ซึ่งหากเป็นความจริง ก็ยิ่งเพิ่มมิติความน่าสะพรึงกลัวให้กับตัวตนของซ็อย

คำสารภาพของซ็อย ประกอบกับหลักฐานที่พบในที่เกิดเหตุ และคำให้การของพยานในบางคดี ทำให้เจ้าหน้าที่ตำรวจเชื่อมั่นว่าเขาคือฆาตกรต่อเนื่องที่ก่อเหตุสะเทือนขวัญไปทั่วประเทศ กระบวนการทางกฎหมายดำเนินไปอย่างรวดเร็ว ท่ามกลางกระแสสังคมที่เรียกร้องความยุติธรรม และการลงโทษสถานหนัก ศาลได้พิจารณาคดีและมีคำพิพากษาให้ประหารชีวิตซ็อย แซ่ฮึ้ง โทษฐานฆ่าคนตายโดยเจตนาและไตร่ตรองไว้ก่อน

การประหารชีวิตซ็อยเกิดขึ้นในวันที่ 16 กันยายน พ.ศ. 2502 ที่เรือนจำบางขวาง การปิดฉากชีวิตของชายผู้ถูกตราหน้าว่าเป็นมนุษย์กินคน ดูเหมือนจะเป็นการยุติความหวาดกลัวที่เกาะกุมสังคมไทยมานานหลายปี แต่เรื่องราวของซ็อยไม่ได้จบลงเพียงเท่านั้น

หลังจากการประหารชีวิต ร่างของซ็อยไม่ได้ถูกนำไปประกอบพิธีทางศาสนาตามปกติ แต่กลับถูกนำไปเก็บรักษาไว้ที่โรงพยาบาลศิริราช โดยมีการผ่าศพเพื่อศึกษาทางกายวิภาค และที่สำคัญคือ มีการดองร่างของเขาแล้วนำไปจัดแสดงในพิพิธภัณฑ์นิติเวชศาสตร์ สงกรานต์ นิยมเสน หรือที่รู้จัก

กันในเรื่อง พิพิธภณท์ซึอ การตัดสินใจนำร่างของฆาตกรมาจัดแสดงในลักษณะนี้เป็นเรื่องที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนในประเทศไทย วัตถุประสงค์ในขณะนั้นอาจเป็นการศึกษาทางการแพทย์ หรือเพื่อเป็นอุทาหรณ์เตือนใจสาธารณชนถึงผลของการก่ออาชญากรรมร้ายแรง ร่างของซึอในตู้กระจกกลายเป็นภาพจำที่ติดตาผู้คนจำนวนมากที่เคยไปเยี่ยมชมพิพิธภณท์ เขายืนอยู่ในท่าคอดก มือถูกมัดไว้หลัง ดวงตาที่ปิดสนิทแต่ยังคงฉายแววของความทุกข์ทรมานและความน่าสะพรึงกลัวในความทรงจำของผู้พบเห็น

ร่างของซึอที่ถูกจัดแสดงกลายเป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่ตอกย้ำตำนานความโหดร้ายของเขาให้ฝังรากลึกในสังคมไทย เรื่องราวของซึอถูกนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์ ละคร และหนังสือหลายครั้ง แต่ละครั้งมักจะเน้นย้ำภาพลักษณ์ของฆาตกรโรคจิตผู้กระหายเลือดและเครื่องในมนุษย์ ชื่อของซึอกลายเป็นคำพ้องกับความชั่วร้ายและความน่ากลัว เด็กๆ ถูกขู่ถ้าไม่เชื่อฟัง ซึอจะมากินตับตำนานของเขากลายเป็นเครื่องมือในการควบคุมพฤติกรรม และเป็นส่วนหนึ่งของความทรงจำร่วมทางวัฒนธรรมของคนไทย

อย่างไรก็ตาม เมื่อเวลาผ่านไปหลายทศวรรษ เริ่มมีข้อสงสัยและคำถามเกิดขึ้นเกี่ยวกับคดีของซึอ นักวิชาการ นักสิทธิมนุษยชน และประชาชนบางส่วน เริ่มตั้งคำถามถึงความถูกต้องและความเป็นธรรมของกระบวนการยุติธรรมในคดีนี้ มีการหยิบยกประเด็นต่างๆ ขึ้นมาพิจารณาใหม่ เช่น ความน่าเชื่อถือของคำสารภาพของซึอ ซึ่งอาจได้มาจากการถูกบีบบังคับหรือการใช้ความรุนแรงในการสอบสวน เนื่องจากในยุคนั้น สิทธิของผู้ต้องหายังไม่ได้รับการคุ้มครองเท่าที่ควร และการใช้ภาษาในการสื่อสารก็อาจเป็นอุปสรรคสำคัญ เนื่องจากซึอเป็นชาวจีนที่อาจจะไม่เข้าใจภาษาไทยอย่างถ่องแท้

ประเด็นเรื่องการเป็นแพะรับบาปก็ถูกหยิบยกขึ้นมาพูดถึงเช่นกัน ในช่วงเวลาที่เกิดคดี สังคมกำลังอยู่ในภาวะตื่นตระหนกและต้องการตัวคนร้ายอย่างมาก การจับกุมซึอ ซึ่งเป็นคนต่างด้าว ไม่มีญาติมิตร และมีลักษณะภายนอกที่อาจดูน่ากลัวในสายตาของคนบางกลุ่ม อาจทำให้เขากลายเป็นเป้าหมายที่ง่ายต่อการถูกกล่าวหา นอกจากนี้ ยังมีข้อสังเกตว่าคดีฆาตกรรมเด็กบางคดีที่ถูกนำมาโยงกับซึอนั้น มีหลักฐานที่ไม่ชัดเจนเพียงพอที่จะยืนยันได้ว่าเขาเป็นผู้กระทำผิดจริง

ข้อกล่าวหาเรื่องการกินเครื่องในมนุษย์ ซึ่งเป็นส่วนที่น่าสะพรึงกลัวที่สุดของตำนานซึอ ก็เป็นอีกประเด็นที่ถูกตั้งคำถาม มีการตรวจสอบบันทึกการชันสูตรศพเหยื่อบางราย ซึ่งพบว่าอวัยวะภายในยังอยู่ครบถ้วน หรือหากมีการผ่าศพ ก็น่าจะเป็นไปเพื่อวัตถุประสงค์อื่นที่ไม่ใช่การนำไปบริโภค เรื่องราวการกินเครื่องในอาจถูกเสริมแต่งขึ้นเพื่อให้คดีดูน่ากลัวและสยดสยองมากยิ่งขึ้น หรืออาจมาจากความเข้าใจผิด หรือการตีความคำให้การของซึอที่คลาดเคลื่อน

การจัดแสดงร่างของซึอในพิพิธภณท์เป็นเวลานานกว่า 60 ปี ก็เริ่มถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่าเป็นการละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ แม้ว่าเขาจะเคยเป็นนักโทษประหารก็ตาม การประจานร่างของเขา

SAMPLE VERSION

This is a sample version containing only the first few pages. Please purchase the full version to access all content.